

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Witold Mazur (spr.)
Sędziowie	SSA Waldemar Szmidt SSO del. Marcin Schoenborn
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jaworznie Jacka Nowickiego

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2017 r. sprawy

1. **Ł. S.** s. W. i M., ur. (...) w J.

oskarżonego z art. 156 §3 kk w zw. z art. 156 §1 pkt 2 kk

2. **B. D.** c. Z. i A., ur. (...) w L.

oskarżonej z art. 162 §1 kk

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 24 lipca 2017 roku,

sygn. akt XXI K 182/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w stosunku do oskarżonego Ł. S. w ten sposób, że przyjmuje jako podstawę skazania i wymiaru kary przepis art. 156§3 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 lipca 2017 roku przy zastosowaniu art. 4§1 kk;

2. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk, art. 72§1 pkt 5 kk oraz art. 73§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej B. D. warunkowo zawiesza, ustalając okres próby na 2 (dwa) lata i w tym czasie zobowiązuje ją do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i oddaje ją pod dozór kuratora sądowego oraz uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 5;

3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokatów: G. W. i K. O. – Kancelarie Adwokackie w K. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonym Ł. S. i B. D. w postępowaniu odwoławczym;

5. zwalnia oskarżonych Ł. S. i B. D. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO del. Marcin Schoenborn SSA Witold Mazur SSA Waldemar Szmidt

Sygn. akt II AKa 506/17 UZASADNIENIE

1. Ł. S. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 12 grudnia 2015 r. w J. zadawał rękami uderzenia po całym ciele, w szczególności po głowie M. B., powodując tym u niego obrażenia w postaci potłuczenia głowy i twarzy oraz drobnych zadrapań klatki piersiowej w okolicy podobańczykowej, urazu mózgowo-czaszkowego, krwiaka przymózgowego okolicy płata czołowego po stronie prawej, krwiaka śródmózgowego w płacie ciemieniowym prawym, w wyniku czego u pokrzywdzonego doszło do śpiączki mózgowej i ostrej niewydolności oddechowej, co stanowiło chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonego, przy czym w następstwie doznanych obrażeń M. B. zmarł w szpitalu w dniu 30 stycznia 2016 r.,

tj. o przestępstwo z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 §1 pkt 2 k.k.

2. B. D. została oskarżona o to, że :

II. w dniu 12 grudnia 2015 r. w J. działając w celu udzielenia pomocy sprawcy przestępstwa utrudniała postępowanie karne w ten sposób, że po spowodowaniu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu M. B. przez Ł. S., w mieszkaniu w którym doszło do zdarzenia wymyła podłogę na której znajdowały się ślady krwi, co mogło utrudnić odtworzenie przebiegu zdarzenia i zweryfikowanie wyjaśnień i zeznań złożonych w sprawie,

tj. o przestępstwo z art. 239 § 1 k.k.

III. w dniu 12 grudnia 2015 r. w J. M. B. znajdującemu się na skutek obrażeń doznanych w wyniku pobicia w położeniu groźącym bezpośrednim niebezpieczeństwem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udzieliła pomocy, mogąc jej udzielić bez narażania siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o przestępstwo z art. 162 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 24 lipca 2017 r., sygn. akt

XXI K 182/16, orzekł :

1. uznał oskarżonego Ł. S. za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2015 r. w J., poprzez zadawanie pokrzywdzonemu M. B. uderzeń rękami po całym ciele, w szczególności po głowie, spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci potłuczenia głowy i twarzy, drobnych zadrapań klatki piersiowej w okolicy podobańczykowej, urazu mózgowo-czaszkowego, krwiaka przymózgowego okolicy płata czołowego po stronie prawej, krwiaka śródmózgowego w płacie ciemieniowym prawym, w wyniku czego u pokrzywdzonego doszło do śpiączki mózgowej i ostrej niewydolności oddechowej, które stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonego, przy czym w następstwie doznanych obrażeń M. B. zmarł w szpitalu w dniu 30 stycznia 2016 r., czym wyczerpał dyspozycję art. 156 § 3 k.k. i za to na mocy art. 156 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu Ł. S. karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu Ł. S. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 grudnia 2015 r. od godz. 19.40 do dnia 13 stycznia 2016 r. do godz. 14. 50;

3. uznała oskarżoną B. D. za winną tego, że w dniu 12 grudnia 2015 r. w J. nie udzieliła pomocy pokrzywdzonemu M. B. znajdującemu się na skutek doznanych obrażeń w wyniku pobicia w położeniu groźącym bezpośrednim niebezpieczeństwem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, mogąc jej udzielić bez narażania siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, czym wyczerpała dyspozycję art. 162 § 1 k.k. i za to na mocy art. 162 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej B. D. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; 4. uniewinnił oskarżoną B. D. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie II i w tej części na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

5. Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej B. D. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 grudnia 2015 r. od godz. 19.45 do dnia 14 grudnia 2015 r. do godz. 16. 20;

6. Na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu Ł. S. dowody rzeczowe w postaci bluzy z kapturem koloru szarego, bluzy koloru szarego, spodni dresowych koloru czarnego, ręcznika koloru żółto-niebieskiego, zapisane pod numerem 77/16 w księdze przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Katowicach, stwierdzając ich zbędność dla postępowania; 7. Na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonej B. D. dowody rzeczowe w postaci bluzy koloru szarego zapinanej na zamek, spodni dżinsowych koloru niebieskiego, zapisane pod numerem 77/16 w księdze przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Katowicach, stwierdzając ich zbędność dla postępowania;

8. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. O. kwotę 1476 zł obejmującą podatek VAT w wysokości 276 zł tytułem nieopłaconych kosztów obrony oskarżonej B. D. z urzędu; 9. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. kwotę 1033,20 zł obejmującą podatek VAT w wysokości 193,20 zł tytułem nieopłaconych kosztów obrony oskarżonego Ł. S. z urzędu; 10. Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił w całości oskarżonych Ł. S. i B. D. od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych obejmujących opłaty i wydatki, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od wyroku apelacje złożyli obrońcy oskarżonych Ł. S. i B. D..

Obrońca oskarżonego Ł. S. na podstawie art. 444 k.p.k. w zw. z art. 425 § 1, 2, 3 k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na jego korzyść i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił: I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 175 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji wniosku obrońcy o uzupełniające przesłuchanie oskarżonego po przeprowadzeniu dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego w dniu 22 czerwca 2017 r. i tym samym uniemożliwienie mu wypowiedzenia się co do dowodu, a w konsekwencji pozbawienie go prawa do obrony; 2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego, z jednoczesnym naruszeniem zasady logicznego rozumowania oraz niezgodnie z doświadczeniem życiowym, a mianowicie:

a. wysnuć błędnych wniosków w oparciu o przeprowadzoną ustnie uzupełniającą opinię biegłego na rozprawie, a to:

- pominięcie istotnych okoliczności wskazanych przez biegłego i uznanie, że rzekome pobicie pokrzywdzonego przez oskarżonego wpłynęło bezpośrednio na zapalenie płuc i w efekcie doprowadziło do śmierci, podczas gdy biegły na rozprawie wskazał, że bezpośrednią przyczyną śmierci pokrzywdzonego było zapalenie płuc, a obrażenia jakich doznał pokrzywdzony mogły wpłynąć na rozwój zapalenia płuc, a Sąd nie uwzględnił dalszych wniosków biegłego, że pokrzywdzony był po wylewie, chorował na nadciśnienie, a zapalenie płuc mogło być efektem leczenia szpitalnego,

b. uznanie zeznań świadka J. L. za wiarygodne, podczas gdy:

- świadek podczas zeznań przed organami ścigania wskazał, że nie posiada wiedzy co do zdarzenia, poza tym, iż widział oskarżonego Ł. S. z rozciętą głową oraz, że wie, iż pokrzywdzonego zabrało pogotowie, a podczas rozprawy podał zupełnie inną wersję zdarzeń, dokładnie opisując ich przebieg, - świadek podkreślił, iż przy pierwszych zeznaniach towarzyszyło mu zdenerwowanie i dlatego zeznał nieprawdę, podczas gdy czynność przesłuchania świadka miała

miejsce dzień po całym zdarzeniu i świadek, pomimo ogólnego zaniepokojenia całą sytuacją, był w stanie w sposób logiczny i rzeczowy przedstawić funkcjonariuszom przebieg zdarzenia,

c. uznanie wyjaśnień oskarżonego Ł. S. za niewiarygodne, w zakresie w jakim twierdził, że pokrzywdzony spadł z łóżka, a oskarżony bił pokrzywdzonego otwartą dłonią,

d. uznanie wyjaśnień oskarżonej B. D. za niewiarygodne, w zakresie w jakim opisuje ona przebieg zdarzenia, co do zadawanych pokrzywdzonemu uderzeń przez oskarżonego Ł. S., podczas gdy wyjaśnienia te są spójne i logiczne,

e. nieuwzględnienie zeznań świadka A. S., który w swoich zeznaniach wskazał, że :

- gdy świadek wszedł do mieszkania, oskarżony leżał nieprzytomny i był zakrwawiony, - świadek widział obrażenia u pokrzywdzonego, jednakże nie wiedział skąd one pochodzą;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mianowicie uznanie, że oskarżony Ł. S. pobił pokrzywdzonego, powodując u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu, a tym samym doprowadzając do jego śmierci, podczas gdy:

- wyjaśnienia oskarżonych i świadków J. L. oraz A. S. wskazują, że oskarżony miał rozciętą głowę, co spowodowane zostało tym, że oskarżony i pokrzywdzony uderzali się nawzajem, - opinia biegłego wskazała, iż pokrzywdzony cierpiał na nadciśnienie tętnicze, był po wylewie, a jego śmierć nastąpiła na skutek zapalenia płuc, do którego mogło dojść także w szpitalu,

- zarówno świadek J. L., jak i świadek A. S. nie widzieli przebiegu zdarzeń, a zjawili się w mieszkaniu dopiero po całym zajściu.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego Ł. S. na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego o zarzucanego mu czynu oraz a contrario art. 452 § 2 k.p.k. wniósł o przeprowadzenie dowodu z uzupełniających wyjaśnień oskarżonego Ł. S. na okoliczność przebiegu zdarzenia oraz w celu odniesienia się do uzupełniającej ustnej opinii biegłego.

Obrońca oskarżonej B. D. na zasadzie art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w punkcie 3 i zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności przepisów art. 53 k.k. i art. 69 § 1 i 2 k.k. poprzez rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary przejawiającą się w wymierzeniu kary pozbawienia wolności o bezwzględnym charakterze.

W związku z tak sformułowanym zarzutem na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonej B. D. wniósł o zmianę przedmiotowego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a ewentualnie z ostrożności procesowej o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. S. jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, natomiast apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonej B. D. jest zasadna i należało ją uwzględnić, ponieważ sformułowane w nich zarzuty okazały się trafne oraz dały podstawę do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze na jej korzyść.

Przechodząc w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S. to trzeba stwierdzić, że zaprezentowana w niej argumentacja mająca wspierać sformułowane zarzuty nie zasługuje na uwzględnienie i nie może prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku wskazanym przez skarżącego. Przede wszystkim trzeba jednoznacznie podkreślić, iż analiza i ocena całokształtu zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego upoważnia do wyprowadzenia wniosku, że Sąd Okręgowy rzeczowo i obiektywnie zrekonstruował przyczyny, przebieg oraz skutki zajścia przestępczego pomiędzy oskarżonym Ł. S. i pokrzywdzonym M. B.. Należy zauważyć, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób poprawny i zgodny z zasadami procesu karnego. Przewód sądowy

nie zawiera braków i uchybień proceduralnych. Podstawę wydanego wyroku stanowił całokształt okoliczności oraz dowodów przeprowadzonych i ujawnionych na rozprawie głównej. Sąd I instancji odniósł się do wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie, a zaprezentowana przez niego ich ocena jest racjonalna i przekonująca. Uwzględnia wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego, zasad logicznego rozumowania oraz nie narusza zasad procesu karnego określonych w art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. Z tego powodu podnoszone przez autora apelacji zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i obrazy przepisów prawa karnego procesowego w zakresie oceny zgromadzonych dowodów są całkowicie chybione. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i prawne Sądu Okręgowego traktuje je jako własne.

Na gruncie niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości to, że oskarżony Ł. S. w dniu 12 grudnia 2015 r. w J., działając umyślnie zadał M. B. rękami szereg uderzeń po całym ciele, w tym w szczególności po głowie, powodując u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, w następstwie których pokrzywdzony zmarł w szpitalu 30 stycznia 2016 r. Istotne znaczenie dla ustalenia przyczyn, przebiegu i skutków zajścia pomiędzy stronami miały wyjaśnienia oskarżonego Ł. S., wyjaśnienia oskarżonej B. D., zeznania świadków J. L., K. S., A. S., J. S., R. B., D. K. i P. F., treść dowodów z dokumentów oraz opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej. Zaprezentowana przez Sąd Okręgowy ocena tych dowodów nie nasuwa uwag i zastrzeżeń. Jest szczegółowa i logiczna. Nie ma potrzeby powtarzania analizy treści wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków. Sąd Apelacyjny w pełni podziela przytoczoną w tym zakresie argumentację przez Sąd Okręgowy. Oskarżony Ł. S. nie kwestionował faktu pobicia pokrzywdzonego i w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Starał się jedynie umniejszać swoją rolę w zajściu i w kolejnych przesłuchaniach podawał mniejszą liczbę zadanych M. B. uderzeń rękami. Oględziny miejsca zdarzenia i treść dokumentacji lekarskiej uzupełniają osobowe źródła dowodowe. Opinie sądowo- medyczne sporządzone przez biegłych sądowych C. J. i M. K. są jasne i rzeczowe. obrażenia zewnętrzne i wewnętrzne odniesione przez pokrzywdzonego powstały w wyniku pobicia, w sposób czynny od urazów zadanych narzędziem twardym, tępym takim jak pięść, czy to obuta stopa. Trudno wśród stwierdzonych obrażeń wskazać te, które mogły powstać w wyniku upadku, w mechanizmie biernym. Ponadto Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, opierając się na opiniach biegłych sądowych, że zgon pokrzywdzonego pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z doznanymi przez niego urazami głowy. W hospitalizacji M. B. doszło do rozwinięcia zapalenia płuc w następstwie infekcji wirusowej, bakteryjnej albo grzybiczej. Biegły sądowy C. J. wskazał, że pierwotną przyczyną rozwinięcia się zapalenia płuc były doznane przez pokrzywdzonego urazy głowy i uszkodzenia mózgu. obrażenia te stanowiły ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu. Pierwotną przyczyną śmierci były doznane obrażenia głowy, które spowodowały uszkodzenia mózgowo, śpiączkę mózgową i stan wegetatywny z następstwem w postaci zapalenia płuc, które było przyczyną wtórną. Na gruncie niniejszej sprawy nie nastąpiły inne stany poza urazem głowy i wtórnym zapaleniem płuc, które doprowadziły do śmierci pokrzywdzonego M. B..

Chybiony jest zarzut apelacyjny obrazy przepisów art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 175 § 2 k.p.k. polegający na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji wniosku obrońcy o uzupełniające przesłuchanie oskarżonego po przeprowadzeniu dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego w dniu 22 czerwca 2017 r. i tym samym uniemożliwienie mu wypowiedzenia się co do dowodu, a w konsekwencji pozbawienie go prawa do obrony. Oskarżony Ł. S. był reprezentowany na terminach rozprawy głównej 22 czerwca 2017 r. 20 lipca 2017r. przez swojego obrońcę. Był nieobecny przy wyznaczonych czynnościach dowodowych i tym samym pozbawił się możliwości wypowiedzenia się co do przeprowadzonego dowodu. Na rozprawie odwoławczej złożył dodatkowe wyjaśnienia, lecz w sposób skuteczny nie podważył opinii biegłego sądowego z dziedziny medycyny sądowej.

Nie ma racji autor apelacji, gdy zarzuca Sądowi I instancji jednostronną oraz dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego. Sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania, zarówno te dla oskarżonego niekorzystne, jak i te przemawiające na jego korzyść. Przypomnieć należy, że przepis art. 4 k.p.k. stanowi jedną z ogólnych zasad rządzących procesem karnym, a mianowicie zasadę obiektywizmu, a ponieważ przedmiotem uchybień zarzucanych w apelacji mogą być jedynie konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w danych sytuacjach procesowych, to zarzut obrazy wskazanego przepisu jest całkowicie

chybiony, ponieważ nie wskazuje, jakie konkretne przepisy prawa karnego procesowego zostały w tym przypadku naruszone.

Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. należało uznać za całkowicie bezzasadny. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Sąd Apelacyjny podzielił tę ocenę, jeżeli chodzi o wyjaśnienia oskarżonych Ł. S. oraz B. D. i zeznania świadków, w tym J. L. i A. S.. O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można by mówić wtedy, gdyby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawierała oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Taka sytuacja w niniejszym postępowaniu sądowym odnośnie wyżej wskazanych dowodów nie wystąpiła.

Gołosłowny jest również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżony Ł. S. pobił pokrzywdzonego, powodując u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu, i tym samym doprowadził do jego śmierci, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonych i świadków J. L. oraz A. S. wskazują, że oskarżony miał rozciętą głowę, co spowodowane zostało tym, że strony uderzały się nawzajem, a z treści opinii biegłego sądowego wynika, iż pokrzywdzony cierpiał na nadciśnienie tętnicze, był po wylewie, a jego śmierć nastąpiła na skutek zapalenia płuc, do którego mogło dojść w szpitalu, a ponadto świadkowie J. L. A. S. nie widzieli przebiegu zdarzeń, a zjawili się w mieszkaniu dopiero po całym zajściu. To, że pokrzywdzony został pobity przez oskarżonego jest okolicznością bezsporną. Stan jego zdrowia przed zdarzeniem nie miał wpływu na zgon. Doznane przez niego urazy głowy i uszkodzenia mózgu stanowiły ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu. Pierwotną przyczyną jego śmierci były obrażenia głowy, które spowodowały uszkodzenia mózgowie, śpiączkę mózgową i stan wegetatywny z następstwem w postaci zapalenia płuc, które było przyczyną wtórną. Na gruncie niniejszej sprawy nie nastąpiły inne stany chorobowe, poza urazem głowy i wtórnym zapaleniem płuc, które doprowadziły do śmierci pokrzywdzonego M. B.. Analiza dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji wskazuje jednoznacznie na istnienie ścisłego związku przyczynowo skutkowego między zadanymi pokrzywdzonemu przez oskarżonego Ł. S. uderzeniami, a spowodowaniem jego śmierci. Zatem należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne Sądu I instancji są prawidłowe i znajdują pełne potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Fakt, że świadkowie J. L. A. S. nie widzieli przebiegu zdarzeń nie wyklucza sprawstwa i winy oskarżonego.

Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął również w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy i ustalony stan faktyczny, że oskarżony Ł. S. swoim działaniem dopuścił się przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. w warunkach pełnej poczytalności. Sąd Apelacyjny akceptuje uzasadnienie podstawy prawnej wyroku. Z urzędu zmienił jednak zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że w stosunku do oskarżonego Ł. S. przyjął za podstawę skazania i wymiaru kary przepis art. 156 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 lipca 2017 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., ponieważ ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przestępstwa jest względniejsza dla sprawcy, niż w czasie orzekania, ponieważ po nowelizacji czyn ten stanowi zbrodnię.

Sąd Okręgowy prawidłowo uwzględnił te okoliczności mające wpływ na wymiar orzeczonej kary, która została ukształtowana w wysokości 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. We właściwy sposób ona uwzględnia stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu Ł. S. przestępstwa, przejawiającego się w charakterze naruszonych dóbr prawnych, w sposobie, okolicznościach oraz skutkach jego działania, pobudkach zachowania, a także w sposób sprawiedliwy odnosi się do stopnia winy, jak również bierze pod uwagę jego warunki i właściwości osobiste. Ponadto prawidłowo odnosi się do dyrektyw określonych w art. 53 § 1 k.k., co sprawia, że powinna spełnić ona swoje zadania w zakresie wychowawczego oddziaływania na sprawcę, jak i w płaszczyźnie społecznego oddziaływania, jak również w dziedzinie zapobiegania przestępstwom oraz umacniania poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego. Absolutnie nie przekracza granic karygodności i ujemnego ładunku bezprawia zawartych w zaistniałym czynie zabronionym. Niewątpliwie uzmysłowi oskarżonemu naganność takiego postępowania oraz powinna wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego, norm moralnych i zasad współżycia społecznego oraz spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Winna też czynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Ponadto brak jest jakichkolwiek okoliczności, przemawiających za obniżeniem jej wymiaru.

Przechodząc z kolei do apelacji obrońcy oskarżonej B. D., to w przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że orzeczona wobec niej przez Sąd Okręgowy kara bezwzględna 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 162 § 1 k.k. jest rażąco niewspółmiernie surowa do przyjętego stopnia jej winy i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu. Okoliczności czynu, jak i osobowość sprawcy przemawiają za warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Oskarżona do tej pory nie była karana. Przyznała się do nieudzielenia pomocy pokrzywdzonemu, złożyła wyjaśnienia i przedstawiła przebieg zdarzenia. Wykazała skruchę i żal. Od chwili zakończenia zajścia pomiędzy stronami do momentu zawiadomienia przez osoby trzecie pogotowia ratunkowego upłynął stosunkowo krótki okres. Samo znajdowanie się w stanie nietrzeźwości w chwili czynu, czy też naruszanie zasad właściwego wykonywania środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji nie stoi na przeszkodzie zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 5 k.k. oraz art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej B. D. warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 2 lata i w tym czasie zobowiązał ją do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, oddał ją pod dozór kuratora sądowego i uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 5 zaskarżonego wyroku o zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności.

Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest dostosowana do granic karygodności i ujemnego ładunku bezprawia zawartego w dokonanym czynie zabronionym. Niewątpliwie uzmysłowi oskarżonej naganność takiego postępowania oraz powinna wdrożyć ją do przestrzegania porządku prawnego, norm moralnych i zasad współżycia społecznego oraz spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Winna też czynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd Apelacyjny w Katowicach po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych Ł. S. i B. D., po dokonaniu wyżej wskazanych zmian, w pozostałym zakresie uznał zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego za trafny oraz słuszny i na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał go w mocy, nie dopatrując się uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu w trybie art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonych Ł. S. i B. D., za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U z 2015.615 j.t. ze zm.).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), uwzględniając trudną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonych.

S.S.O. del. Marcin Schoenborn S.S.A. Witold Mazur S.S.A. Waldemar Szmidt